

Statskassen for dens Indtægt. Dette har disse to Skatter aabenbart fælles, og dernæst er jo ogsaa Beløbet i alt Fald foret Laæet at skulle være det samme, hvad jeg ogsaa tror, det rigelig vil blive; ved rigelig tænker jeg paa rigelig for Statskassen. Naar det nemlig stiller sig saaledes, at Sukkertolden nu, hvad jeg tror, den ærede sidste Taler har Ret i, maa sættes til ikke synderlig over 6 Millioner Kroner, er altsaa det, Statskassen taber, lidt over 6 Millioner Kroner. Hvad Statskassen derimod tjener paa Ollet, det vil jo bero paa Olforsbrugets Størrelse, naar denne Lov en Gang traadte i Kraft. Olforsbrugets Størrelse var i 1888 opgivet til 600,000 Tønder om Aaret, men Olforsbruget har jo den Egenstabs, at det vokser ganske betydelig. Olforsbruget er i Gennemsnit vokset med 30,000 Tønder om Aaret. I 1872 var Olforsbruget opgivet til 100,000 Tønder, men i 1881, 9 Aar efter, til 350,000, og i 1888 var det, som jeg nævnte, 600,000 Tønder. De Herrer ville altsaa se, at det i de første 9 Aar er vokset lidt over 27,000 Tønder om Aaret og i de næste 7 Aar med over 35,000 Tønder om Aaret. Den Olforsproduktion, som i 1888 blev anslaaet til 600,000 Tønder, vil altsaa i 1891, 3 Aar efter, naar dette Forslag træder i Kraft, være betydelig, mindst 100,000 Tønder, større. Hvad der foreligger som Genstand for Olforskatten, vil altsaa være mindst 700,000 Tønder Olfors og Skatten deraf er mindst 7 Millioner Kroner. De ville, naar De sammenligne det, ved første Ojekast se, at der vil være en Profit af Forskellen mellem de 7 Millioner og Sukkerskattens Beløb, som er lidt over 6 Millioner, hvad der vil blive henimod 1 Million Kroner. Dertil maa saa lægges det, der bliver tilbage af Sukkerskatten — jeg veed ikke, hvor meget man skal anslaa det til, de ærede Forslagsstillere have anslaaet det fra 700,000 Kroner til et Par Hundrede Tusinde Kroner. Ja, lad gaa, der bliver altsaa straks paa denne Forretning tjent mindst en Million Kroner. Men dertil kommer, at Olforsbruget sandsynligvis ikke vil standse ved denne Skat; efter 10 Aars Forløb vil Skatten, hvis Olforsbruget blot vokser paa samme Maade som hidtil med 30,000 Tønder om Aaret, være 300,000 Kroner større, og den ærede Konsejlspræsident vil altsaa om 10 Aar have Udset til at have 4 Millioner mere i Statskassen, end der er i dette Ojeblik. (Udfryselse). Indtægten af Sukkeret vil ikke stige; naar de ophæve Tolden derpaa, kan det ikke hjælpe det ærede Medlem, at Sukkerforsbruget stiger nok saa meget. Statskassen vilde ikke blive en Dre rigere af den Grund. Det kan altsaa ikke

hjælpe noget. (En Stemme: Jo, efter den gamle Metode). Ja naar vi blive ved efter den gamle Metode, men her staa vi jo nu og forhandle om, hvorledes det bliver efter den nye Metode, og saa maa vi holde os til den. Efter denne Metode tror jeg nok, at den højtærede Minister om 10 Aar vil have tjent 4 Millioner paa denne Sag. Selv om det nu maa ske af andre Grunde kan siges, som de ærede Forslagsstillere have gjort, at det netop var naturligt, at de bragte dette Forslag frem, forekommer det mig heller ikke unaturligt, om det havde været den højtærede Konsejlspræsident, der havde bragt det frem, thi fra Statskassens Synspunkt tror jeg ikke, der er særlige Grunde til at betænke sig paa at modtage et Forslag som dette. — Det er imidlertid ikke fra Statskassens Synspunkt, at de ærede Forslagsstillere have anmodet os om at se paa dette Forslag. Deres Hovedsynspunkt er et helt andet: De ville øve Retfærdighed. De ville være gode mod de smaa. Det er navnlig Arbejderne og fortrinsvis Landarbejderne, som her skulle modtage en Velgerning fra de bedre stillede i Samfundet. Det er nødvendigt for mig at følge de ærede Forslagsstillere i denne Tankegang, thi dersom dette Lovforslag skal bæres igennem, er det sikkert nok at det bæres igennem paa denne Tankegang; det lokkende, der er ved dette Lovforslag, det er Smaaamanden, det tager Sigte paa, det er den Velgerning, som derigennem skal ydes de smaa. Hvis det viser sig, at der ikke vil være noget at fortjene for Smaaafolk, antager jeg, at baade de ærede Forslagsstillere og vi alle sammen ville lade den Jugl flyve. Jeg tror nu ikke, der vil være noget for Smaaafolk at vinde. Naar der er Spørgsmaal om en Retfærdighed ved en Skat, er det jo et Spørgsmaal, der er ganske simpelt, og som i Virkeligheden kun beror paa een Ting: Skatten er retfærdig, naar den rammer Skatteevnen, naar den staa i Forhold til vedkommendes Formuesforhold; den er uretfærdig, naar den tynger enten mere paa dem, der have mindst Raad, eller lige saa meget paa dem, der have mindst Raad, som paa dem, der have bedre Raad. Jeg tror ikke der er noget andet Synspunkt for Bedømmelsen af, om en Skat er retfærdig eller ikke retfærdig, end netop dette: Skatteevnen Alt, hvad man ellers anfører, anser jeg egentlig for Talemaader for Børn. Adskillelsen mellem de saakaldte Luksus-, Overflødighedsartikler og Nødvendighedsartikler, hvad betyder den? Den betyder dette, jeg har anført, at man ved at ramme Luksusartikler, rammer den høje Skatteevne. (Berntsen: Saa duer Hartkornsstaten